

sięcznego wynagrodzenia pracowników uspołecznionych zakładów pracy — dla pracowników zatrudnionych w gospodarstwach domowych,

- 2) kwoty odpowiadającej półtorakrotnej wysokości najniższego miesięcznego wynagrodzenia pracowników uspołecznionych zakładów pracy — dla pracowników zatrudnionych przy sprzątanii, pilnowaniu mienia oraz w charakterze pomocy kuchennej,
- 3) kwoty odpowiadającej dwukrotnej wysokości najniższego miesięcznego wynagrodzenia pracowników uspołecznionych zakładów pracy — dla pracowników nie wymienionych w pkt 1 i 2.

2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do pracowników zatrudnionych w celu nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy; podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za tych pracowników stanowią ich wynagrodzenia ustalone na podstawie odrębnych przepisów.

§ 2. 1. Jeżeli wynagrodzenie podlega podatkowi od wynagrodzeń, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne ustala się odliczając kwoty tego podatku, z uwzględnieniem ust. 2.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli pracodawca opłaca podatek od wynagrodzeń z własnych funduszy,

ustalając w umowie o pracę wynagrodzenie nie obejmujące tego podatku.

§ 3. 1. W razie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy najniższą miesięczną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi część wynagrodzenia, o którym mowa w § 1, odpowiednia do wymiaru czasu pracy.

2. W razie wypłaty wynagrodzenia za niepełny miesiąc najniższą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne ustala się przyjmując, że za jeden dzień wynosi ona $\frac{1}{30}$ kwoty określonej w myśl § 1.

§ 4. Przepisy rozporządzenia stosuje się począwszy od składki na ubezpieczenie społeczne należnej za styczeń 1983 r.

§ 5. Traci moc § 2 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym i o ubezpieczeniu rodzinnym do zasad określających składniki funduszu płac (Dz. U. Nr 40, poz. 239).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.

Kierownik Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
J. Bury

286

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 22 grudnia 1982 r.

w sprawie postępowania przy ustalaniu świadczeń i szczególnych uprawnień przysługujących kombatantom.

Na podstawie art. 3 ust. 4 i art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. o szczególnych uprawnieniach kombatantów (Dz. U. Nr 16, poz. 122) zarządza się, co następuje:

§ 1. Świadczenia i uprawnienia przewidziane w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. o szczególnych uprawnieniach kombatantów (Dz. U. Nr 16, poz. 122), zwanej dalej „ustawą”, przyznaje się na wniosek kombatanta.

§ 2. 1. Kombatant występujący o przyznanie świadczeń i uprawnień przewidzianych w ustawie jest obowiązany przedstawić właściwej instytucji (organowi administracji państwowej, zakładowi pracy lub innej jednostce gospodarki uspołecznionej) dokument stwierdzający spełnienie warunków wymaganych do uzyskania tych świadczeń i uprawnień.

2. Dokumentem, o którym mowa w ust. 1, jest zaświadczenie lub legitymacja kombatanta, wystawione przez właściwy zarząd wojewódzki Związku Bojowników o Wolność i Demokrację na podstawie orzeczenia tego organu o spełnieniu przez kombatanta warunków wymaganych do uzyskania świadczeń i uprawnień, zawierające dane określone w § 3.

§ 3. Dokument, o którym mowa w § 2 ust. 2, powinien zawierać:

- 1) oznaczenie organu wystawiającego i datę wystawienia,
- 2) imię, nazwisko i inne dane dotyczące kombatanta,
- 3) potwierdzenie spełnienia przez kombatanta warunków do uzyskania świadczeń i uprawnień przewidzianych w ustawie,
- 4) potwierdzenie rodzaju (charakteru) działalności kombatanckiej oraz okresu tej działalności, z podaniem daty jej rozpoczęcia i zakończenia,
- 5) podpis z podaniem imienia i nazwiska osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu oraz pieczęć organu.

§ 4. Na równi z dokumentem, o którym mowa w § 2, traktuje się zaświadczenie wystawione przez Urząd do Spraw Kombatantów, stwierdzające przyznanie przez Prezesa Urzędu do Spraw Kombatantów — na podstawie art. 4 ustawy — uprawnień w niej przewidzianych.

§ 5. Jeżeli do przyznania świadczeń i uprawnień przewidzianych w ustawie są niezbędne inne dokumenty lub dowody, kombatant powinien je również przedstawić.

§ 6. Instytucja (organ administracji państwowej, zakład pracy lub inna jednostka gospodarki uspołecznionej), której zostały przedstawione dokumenty określone w § 2 ust. 2 lub § 4, zwraca te dokumenty osobie zainteresowanej po sporządzeniu z nich odpisu lub wyciągu.

§ 7. 1. Okresy działalności kombatanckiej oblicza się w latach i miesiącach, z tym że niepełny miesiąc traktuje się jako pełny.

2. W razie braku danych do ustalenia okresu działalności kombatanckiej, gdy podstawa do uznania osoby za kombatanta jest niewątpliwa — przyjmuje się okres tej działalności w wymiarze jednego miesiąca.

§ 8. 1. Okres działalności kombatanckiej zalicza się, z zastrzeżeniem ust. 2, do okresu zatrudnienia, od którego zależy przyznanie lub wysokość świadczeń przysługujących od zakładu pracy.

2. Okresu działalności kombatanckiej nie zalicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależy nabycie prawa do urlopu wypoczynkowego lub innego świadczenia przysługującego po przepracowaniu roku albo okresu krótszego niż rok.

3. Zaliczenie pracownikowi okresu działalności kombatanckiej do okresu zatrudnienia następuje bez względu na przerwy w zatrudnieniu i tryb rozwiązania stosunku pracy.

§ 9. W razie gdy pracownik w czasie działalności kombatanckiej wykonywał równocześnie zatrudnienie, okres tej działalności zalicza się do okresu zatrudnienia warunkującego nabycie świadczeń, jeżeli przy ustalaniu prawa do tych świadczeń nie został zaliczony okres tego zatrudnienia.

§ 10. 1. Zaświadczenia wydane przez Związek Bojowników o Wolność i Demokrację w sprawach uprawnień przyznanych kombatantom na podstawie dotychczasowych przepisów pozostają w mocy — z zastrzeżeniem ust. 2 — i stanowią podstawę do korzystania ze świadczeń i uprawnień przewidzianych w ustawie.

2. Zaświadczenia wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, jeżeli nie został w nich ustalony okres działalności kombatanckiej, a ustalenie tego okresu jest niezbędne do przyznania świadczeń lub uprawnień przewidzianych w ustawie — podlegają wymianie na zaświadczenia lub legitymacje kombatanta, o których mowa w § 2.

§ 11. Zakres, wysokość i szczegółowe zasady korzystania z ulg i uprawnień, o których mowa w art. 18 ustawy, określają odrębne przepisy.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Ministra do Spraw Kombatantów z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie trybu ustalania uprawnień do świadczeń przysługujących kombatantom i więźniom obozów koncentracyjnych (Dz. U. Nr 46, poz. 255).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.

Kierownik Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
J. Bury

287

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 22 grudnia 1982 r.

w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy.

Na podstawie art. 208 § 1 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23 i z 1982 r. Nr 31, poz. 214) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wartości najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy, określone w wykazie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy, ustalonych jako wartości średnie ważone, stanowiącym załącznik do rozporządzenia, zwanym dalej „wykazem”.

§ 2. 1. Wartości, o których mowa w § 1, określają najwyższe stężenia lub natężenia czynników szkodliwych dla zdrowia, ustalone jako wartości średnie ważone, których oddziaływanie na pracownika w ciągu 8-godzinnego czasu pracy, a jeżeli chodzi o hałas — w ciągu 5-godzinnego czasu pracy, przez cały okres jego aktywności zawodowej nie powinno spowodować ujemnych zmian w jego stanie zdrowia oraz stanie zdrowia jego przyszłych pokoleń.

2. Zakłady pracy obowiązane są zapewnić, aby wartości najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia, określone w wykazie, nie były przekraczane.

3. Określone w wykazie wartości najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla

zdrowia stanowią kryteria do oceny warunków pracy, wytyczne dla projektantów nowych i modernizowanych technologii i wyrobów oraz stanowią podstawę do prowadzenia planowej działalności profilaktycznej w zakładach pracy.

§ 3. 1. Zakłady pracy, w których występują czynniki szkodliwe dla zdrowia, obowiązane są do badania ich stężeń lub natężeń z częstotliwością i w zakresie niezbędnym do ustalenia stopnia narażenia pracowników. Wyniki badań powinny być ewidencjonowane i udostępnione organom nadzoru i kontroli warunków pracy.

2. Przy ustalaniu miejsc, częstotliwości oraz zakresu badań, o których mowa w ust. 1, zakłady pracy obowiązane są uwzględniać zalecenia właściwego terenowo państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego.

§ 4. W razie stwierdzenia przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia zakłady pracy obowiązane są do:

- 1) stosowania zmian technologicznych, odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych, sprzętu ochrony osobistej oraz do zapewnienia wzmoczonej opieki lekarskiej,
- 2) ustalania i realizowania niezbędnych przedsięwzięć doraźnych i planowych zmierzających do ograniczenia stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia do poziomu co najmniej określonego w wykazie,